

MENNESKEHEDEN ET MED GUD

MARTINUS

MENNESKEHEDEN
ET MED GUD

FORLAGET KOSMOS

KØBENHAVN 1966

Copyright
by
Martinus 1959

Logos-Tryk

1. KAPITEL

Bibelens forudsigelse af domme- dagen og dens opfyldelse

I Bibelen er bebudet, at menneskeheden vil komme til at opleve en dommedag eller et ragnarok, i hvilket djævelen skulle rase i al sin vælde. Mennesker vil blive forfulgt og myrdet af mennesker. Alle skulle komme i krig med alle. I virkeligheden er det således ikke mindre end selve mørkets eller det såkaldte „ondes" kulmination, der er bebudet. I denne bebudelse hedder det videre, at der efter dommedagens mørke epoke skal opstå et nyt rige, der skal omspænde hele jorden. I dette rige skal der udelukkende kun eksistere retfærdighed. Og menneskene skal kun udgøre én hjord og én hyrde, hvilket igen vil sige: ét folk og én regering, én religion (den hellige ånd) og

én Gud. Da vil mørket være forsvundet og menneskeheden frelst eller befriet fra Ragnarok eller dommedagens morderiske og altødelæggende vælde.

Har nu en sådan bebudelse noget på sig? Skal der virkelig opstå en sådan rædsels-epoke for menneskene, og til hvad nytte en sådan situation? Rent bortset fra, at denne epokes bebudelse også er stadfæstet igennem Kristi ord, ville den ikke i længden betyde noget som helst, hvis ikke livet selv understregede spådommens opfyldelse som levende kendsgerning for os her i det tyvende århundrede.

2. KAPITEL

Dommedagen er ikke en
straf for begåede synder

Aldrig nogen sinde før har menneskeheden været i besiddelse af en sådan viden og kunnen med hensyn til at føre krig, med hensyn til at myrde og ødelægge, sabotere og lem-læste som nu. Med dens atom- og brintvåben

ville den være i stand til at udslette sig selv totalt, hvis ikke der var en skjult magt, der var stærkere end menneskeheden, nemlig den magt, der betinger, at træerne ikke vokser ind i himlen og ligeledes bestemmer sole og stjerners gang igennem det uendelige verdensrum. Men ligesom der er en mening eller hensigt med sole og verdeneres styrelse i det evige verdensalt, således er der også en guddommelig logisk og kærlig mening med menneskehedens oplevelse af dommedagen. Den er absolut ikke, som hidtil forkyndt, en straf for menneskehedens „synder“, thi ifølge verdensaltets kosmiske analyser kan intet som helst væsen hverken gøre eller lide uret. Et hvilket som helst levende væsen udgør selv den absolut første årsag til sin egen skæbne. Ingen som helst energi kan udløses uden at udgå fra et levende væsen. Dette gælder lige så vel de makrokosmiske og mikrokosmiske som de mellemkosmiske, hvilket igen vil sige: lige så vel de såkaldte „naturkræfter“ og de heraf følgende manifestationer og skabelser, som de kræfter, skabelser eller manifestationer, der udgår fra de væsener, vi ellers kender som „levende væsener“.

3. KAPITEL

Absolut alt er udtryk for liv

Ingen energiudløsning eller skabelse kan eksistere uden at være en livsytring eller et bevis for et levende væsens eksistens. Men det betyder ikke, at menneskene opfatter energiernes eller kræfternes ophav således, tværtimod. De opfatter kun de energier eller kraftudløsninger, hvis ophav de er i stand til at sanse med deres fysiske sanser, som levende væseners manifestationer. Naturkræfterne, såsom havets brænding, stormens rasen, skyernes flugt og vandenes løb o. s. v. bliver absolut ikke opfattet som livsytringer eller manifestationer, der har levende væsener til ophav. Men det skyldes kun, at menneskene endnu ikke kender livsmysteriets løsning. Hvad kender en flue, der bevæger sig på taget af et hus, til, at dette tag er en livsytring, er skabt af et levende væsen? Når menneskene endnu ikke opfatter naturkræfterne som udslag af levende væseners manifestationer, er det udelukkende fordi, disse kræfters ophav er så gigantiske, at menneskene næ-

sten kun er for støvfnug at regne i forhold til dem. En hvilken som helst bevægelse er livets fornemste kendetegn, ja, er et uomstødeligt bevis for liv. Hvad skulle ellers skabe bevægelse? Døden er absolut stilhed, absolut ubevægelighed, absolut uforanderlighed. Den kan umuligt være ophav til bevægelse. Men da verdensaltet, alt hvad der overhovedet kan sanses, er bevægelse, forekommer denne absolutte stilhed således ikke i noget som helst sanseligt eller tids- og rumdimensionelt område. Dette vil igen sige, at en virkelig og absolut død ikke eksisterer. Alt er levende, alt er udtryk for liv, alt udgør levende væseners manifestationer. Og det er disse manifestationer eller udtryk for liv, der udgør de levende væseners fysiske organismer og de ved hjælp af disse frembragte manifestationer. Det er disse manifestationer tilsammen, der udgør det synlige verdensalt med alle dets skabte foreteelser, bevægelsesarter, forvandlinger, opbygninger og nedbrydninger af stof eller materie.

4. KAPITEL

Universets faste punkt

Verdensaltet viser sig for os i tre særlige tids- og rumdimensionelle sansedimensioner, nemlig: makrokosmos, mellemkosmos og mikrokosmos. Som vi allerede før har været inde på, udgør makrokosmos foreteelser, der er så gigantiske, at vi ikke er i stand til, med fysiske sanser, at sanse disse som udtryk for levende væseners manifestationer. Til disse hører alle sol- og mælkevejssystemer med tilhørende planeter, kloder, kometer, meteoror og gaståger og lignende fysiske foreteelser.

Til mellemkosmos hører alle de levende væseners organismer og de i kraft af disse frembragte skabelser eller udtryk for liv, og hvis ophav vi er i stand til at erkende i kraft af vore fysiske sanser. Det er disse væsener, vi kender som mennesker, dyr og planter. Til mikrokosmos hører alle de former for bevægelser eller omskabelser i materien, hvis ophav vi ikke er i stand til at sanse direkte med fysiske sanser. Det er ikke så mærkeligt, at menneskene i de-

res kosmisk set endnu ufærdige tilstand ikke fatter, at de bevægelser og forvandlinger eller detaljedannelser i materien, som de ikke kan se ophavet til, er udtryk for levende væseners manifestationer. Her opfatter man bare disse skabelses- eller forvandlingsprocesser i materien som noget, der sker af sig selv. Man hverken forstår eller fatter disse processers eller skabelsers ophav. Kun hvad der er frembragt af mennesker, dyr og planter, opfattes som levende væseners manifestationer eller udtryk for liv. Vi kan ikke her uddybe dette universets livsprincip, men blot nævne, at bag alle universets bevægelsesarter og skabte foreteelser, hvortil også menneskenes, dyrenes og planternes organismer hører, eksisterer den evige absolutte stilhed. Denne stilhed bliver således i første omgang at erkende som universets absolut eneste eksisterende „faste punkt“.

5. KAPITEL

Verdensaltets evige ophav

Da absolut alle bevægelser, alle skabelser såvel som alle oplevelser har sin rod i, eller udgår fra den foran nævnte stilhed, kanden absolut ikke med rette opfattes som noget „intet”. Denne stilhed bliver derved at udtrykke som „noget, som er”. Dette „noget” er altså uden for al forvandling, uden for al bevægelse. Det udgør ophavet til al forvandling eller skabelse. Det adskiller sig således fra alt det synlige, fra alt det skabte i universet eller verdensaltet ved at være „skaberen”. Da det således ikke selv kan være skabt, men er ophav til al skabelse, er det ligeledes ophav til alt, hvad der kommer ind under begrebet tid og rum. Da det er tidens og rummets ophav, eksisterer det derved selv uden for tid og rum. Det udgør dermed selve evigheden og uendeligheden. Vi kan således her konstatere et bag alle universets foreteelser eksisterende „evigt noget”, som er verdensaltets ophav. Dette noget tilkendegiver sig eller manifesterer sin bevidsthed igennem hele

verdensaltets detaljering og skabelse og oplever igennem denne skabelse livet. Dette noget kan således ingen som helst analyse have. Hvis vi siger, at det er stort, eller vi siger, det er småt, hvis vi siger, det er ondt, eller det er godt, det er lyst eller mørkt, sort eller hvidt, vil disse analyser være analyser af noget, det har skabt, og ikke være noget det er. Det eksisterede før det skabte den eller den foreteelse. Denne kan derfor umuligt være dets analyse. Nævnte noget kan derfor kun udtrykkes som „noget, som er”. Dette noget eksisterer således som „et evigt noget”, der i sig selv er uden analyse. Det er derfor navnløst i sin fremtræden. Dette „noget” er nærmere detaljere i „Livets Bog” under begrebet „X 1”. Da det også afslører, at det har en skabeevne, må også denne udgøre „et evigt noget”, thi hvis der har været en tid, da denne skabeevne ikke eksisterede, kunne „X 1” jo ikke skabe den, og den kunne således aldrig nogen sinde være blevet til. Da den er evig, kan den heller ingen analyse have. Den kan hverken være gammel eller ung. Den kan hverken være stor eller lille, thi alle verdensaltets skabte ting er skabt

i kraft af den. Alle skabevner er identiske med den. Den er således absolut eneste eksisterende. Den bliver derfor også navnløs i sin natur udover at være „noget, som er”. Denne bliver derfor ligeledes i Livets Bog udtrykt som „X 2”. Men da „X 1” og „X 2” evigt har været til, er der også et evigt resultat af disse to realiteters evige eksistens og sammenspil. Dette resultat og sammenspil udgør det synlige verdensalt, som udelukkende kun er en kombination af skabelsesprocesser og resultater af disse processer. Det er disse resultater, vi ser som identiske med „skabte ting”. Denne evige forvandlingsproces eller skabelse, opbygning og nedbrydning i materien eller kort sagt, hele det for sanserne fremtrædende verdensalt, kan heller ikke, på grund af dets evige eksistens, have nogen analyse. Det udgør jo alt det, der er til. Og der er således ikke noget andet, det kan sammenlignes med, og i kraft af hvilken sammenligning det kunne erkendes som stort eller lille, som godt eller ondt eller som identisk med nogen som helst anden analyse. Vi er derfor også her nødsaget til at erkende det som navnløst eller blot som „noget, som

er". Det bliver derfor i Livets Bog udtrykt som „X 3”. Disse tre navnløse realiteter eksisterer ikke selvstændigt hver for sig. Det er kun i analyserne, at vi må skelne dem således fra hverandre. De udgør derimod hver især et sådant tilpasset led i en forbindelse med de to andre navnløse realiteter eller „X'er”, at de tilsammen udgør en oplevende og skabende realitet. Men en oplevende og skabende realitet er det samme som „et levende væsen”. Og vi har således her for os livsgådens absolutte løsning. Verdensaltets dybeste analyse er den, at det udgør et alt omfattende levende væsen. Og vi er her kommet til den eneste eksisterende almægtige og absolutte Gud, alle tings evige ophav og beskytter.

6. KAPITEL

De færdige og de ufærdige skabelsesprocesser i Guds manifestation

Med erkendelsen af et levende væsen som ophav til alle bevægelser, skabelser og funktioner i verdensaltets umådelige ocean af energiudløsninger er det lettere at forstå, at alle naturens skabelsesprocesser i sine slutfacitter er til glæde og velsignelse for levende væsener. Vi ser her bekræftelse på, at der ikke blot eksisterer et levende væsen eller ophav bag hele verdensaltets manifestation, men dette ophav gør det også til kendsgerning, at dets fremtræden eller væremåde udelukkende er absolut „kærlighed”. Det gamle begreb „Gud er kærlighed”, bliver således her til virkelighed. Ser vi på vor egen organisme og alle vore medvæseners organismer, er de alle uden undtagelse i deres normale tilstand til glæde og velsignelse for deres ophav. Ser vi på alle de andre store skabelsesprocesser i naturen, er de absolut ligeledes til glæde og velsignelse for levende væsener i deres

slutfacitter. Er ikke regn og solskin til glæde og velsignelse? Er jordens omdrejning omkring sin egen akse, så der bliver skiftevis sommer og vinter, dag og nat over hele kloden, ikke også til velsignelse? Er ikke skabelsen af alle de forskellige nærings- eller fødemidler, der vokser frem overalt, til glæde og velsignelse for levende væsener?

Det er rigtigt, at der findes et helt ocean af kosmiske skabelsesprocesser, der ikke er færdige i Guds skabelse af mennesket. At disse processer ikke synes at være til glæde og velsignelse for levende væsener er selvfølgelig. Hvordan kan krig, ulykker og lidelser være til glæde og velsignelse for de levende væsener? Hvordan kan naturkatastrofer, jordskælv, oversvømmelser og lignende være til glæde og velsignelse for de væsener, de rammer? Hvordan kan de mange forskellige slags dødssygdomme, ulykkelige skæbner med sultedød, død i koncentrationslejre, tortur eller korsfæstelse være til glæde og velsignelse? Ja, er det ikke netop således, at verden, for det almene jordmenneske, tager sig ud som et eneste stort ocean af uretfærdighed? Hvorfor fødes

det ene barn til sygdom, nød og lidelse, og det andet barn til et liv i herlighed og glæde, til verdensberømmelse, rigdom og velvære? Hvorfor fødes ikke alle mennesker til samme lykkelige skæbne? Hvor er den guddommelige velsignelse i disse foreteelser? Som vi i det efterfølgende skal se, skyldes alle ulykkelige tilstande udelukkende kun dette ene, at Guddommen her ikke er færdig med sin omskabelse af de levende væsener til at blive til „mennesket i sit billede efter sin lignelse”. Ser vi på de levende væsener i det mellemkosmiske område, hvilket vil sige: planter, dyr og mennesker, er det let at se, at disse væsener ikke er lige langt fremme i denne guddommelige skabelsesproces. Medens planter og dyr endnu befinder sig i en slags fostertilstand, er de jordiske mennesker nået så langt frem i samme skabelse, at man i deres psyke og væremåde kan begynde at skimte det fuldkomne menneskes begyndende fødsel. Og jo længere fremme det jordiske menneske er i denne fødsels udløsning, desto større kærlighed kommer der til syne i dets væremåde over for medvæsener og omgivelser, og jo nærmere er det ved at opfylde formålet med

den guddommelige skabelsesproces, at udgøre det fuldkomne menneske i Guds billede efter hans lignelse.

7. KAPITEL

Guddommens bevidsthed eller verdensaltet er en åbenbaring af kærlighed

Det er ikke let for den ukyndige forsker at se nogen logisk mening i dommedagens eller de ulykkelige skæbners epoke. Men fordi man ikke kan se meningen med en ting, behøver denne ting ikke at være en forbandelse. Der kan udmærket være mening i den, ja, der kan endog være et kærligt formål med dens manifestation eller skabelse. For at forstå meningen eller hensigten med naturens skabelsesprocesser eller manifestationer må man lære at skelne imellem de færdige manifestationer og dem, der endnu ikke er færdige. Ved at iagttage alle de af naturens skabelsesprocesser, der er færdige og opfylder sit formål, vil vi aldrig

nogen sinde kunne blive vidne til, at de ikke er til glæde og velsignelse, enten direkte eller indirekte, for levende væsener. Men i naturen eller Guds skabelse forekommer der et ocean af manifestationer, der ikke er færdige. At disse manifestationer lige så lidt som menneskenes ufærdige manifestationer kan opfylde deres formål er selvfølgelig. De af naturens manifestationer eller skabelsesprocesser, der strækker sig over hundreder eller tusinder af år frem i tiden, før de når deres slutfacitter, kan naturligvis ikke idag være til glæde og velsignelse for de levende væsener, således som de vil blive, når de har nået deres slutfacitter og er blevet færdigskabt. De kan endog idag se ud til at være en forbandelse. Men alle de skabelsesprocesser, naturen når at få færdige inden for et tidsrum, hvor vi kan følge dem til deres slutfacitter, er alle uden undtagelse til glæde og velsignelse for levende væsener af en eller anden slags. Her behøver vi blot, som før nævnt, at tænke på vor egen organisme og de andre af naturens goder, der danner betingelse for, at vi kan leve og eksistere i sundt velvære. Til de skabelsesprocesser, vi ikke med

vore fysiske sanser kan følge i hele deres forløb, idet de strækker sig over tidsrum, der går langt ud over det tidsrum, i hvilket vort eget nuværende fysiske jordliv eksisterer, hører f.eks. menneskehedens fuldkommengørelse, dens moraldannelse og kulturskabelse. Det er let at se, at disse foreteelser ikke nær i alle situationer er nået frem til deres slutfacitter og er blevet til glæde og velsignelse for de levende væsener. I så fald ville der hverken være krig, sygdomme, hungersnød, fattigdom og andre former for elendighed til. Alle ville elske alle. Når alle så at sige fører krig imod alle, skyldes det absolut udelukkende blot dette, at væsenernes psyke og den heraf følgende væremåde endnu er meget langt fra at være fuldkommen eller færdigskabt. Overalt, hvor der opstår lidelse, er der noget, der ikke er færdigskabt fra naturens eller Guddommens side. Dette, at dyrene er henvist til at måtte dræbe for at leve, at menneskene fører krig, hader, myrder, dræber og lemlæster, er absolut udtryk for, at her er naturens store skabelsesproces ikke færdig.

Da alle de slutresultater, vi er i stand

til at se af naturens skabelsesprocesser eller Guds manifestationer, i alle situationer er til glæde og velsignelse, og at der således i nævnte situationer ikke forekommer ét eneste tilfælde, hvor det modsatte er tilfældet, bliver vi her vidne til, at naturens eller Guddommens hensigt med al sin skabelse udelukkende er at omdanne alt til glæde og velsignelse for levende væsener. Alt udtrykker denne analyses urokkelighed. Vi får således her en absolut understregning af en almægtig og alvis skabers eller guddoms tilstedeværelse bag al skabelse, manifestation og livsoplevelse. Da denne guddom således står bag al manifestation og skabelse, og denne manifestation og skabelse så urokkeligt er til glæde og velsignelse for alle levende væsener, bliver årtusindernes opfattelse af, at denne guddoms væremåde er kærlighed, her til virkelighed.

8. KAPITEL

Det levende væsens udødelighed

Vi er hermed kommet til det store spørgsmål: hvad glæde kan de nu levende mennesker have af, at fremtidige mennesker vil blive så fuldkomne, at der hos dem ikke kan forekomme krig eller lidelser i deres fysiske epoke? Vi der lever i dag, er jo til den tid, ligesom fortidens mennesker, for længst døde og borte. Ja, er vi nu også det? Er der virkelig noget, der tyder på det? Nej, i absolut forstand er der ikke noget som helst, der tyder på det. Det er rigtigt, at organismerne „dør”, men organismerne udgør kun skabte foreteelser. Alle skabte foreteelser er tids- og rumdimensionelle og kan derfor ikke være evige. De må alle opløses og forgå, ligesom de engang blev skabt eller opbygget. Da de således hver især udgør en skabt foreteelse, kan denne umuligt udgøre det levende „noget” eller „Jeg”, for hvilken den var et redskab. Det er jo ikke organismen, der dirigerer jeg'et, men jeg'et, der dirigerer organismen. Vi har allerede i vor foran udtrykte analyse af

verdensaltet set, at dette udgjorde en organisme og manifestation for et levende væsen eller Guddommen. I vor egen struktur og fremtræden møder vi akkurat ligesådan et levende væsens analyse. Her møder vi også et „noget”, der manifesterer eller tilkendegiver sig igennem organismen eller det fysiske legeme. Da dette legeme i alle sine detaljer udelukkende kun udgør et redskab, ved hvilket et „noget” kan manifestere sig, bliver dette „noget” således den virkelige væsenskerne bag organismen. Da dette „noget” er det samme som det, vi udtrykker som jeg'et, kan det i sig selv ikke have nogen analyse. Siger vi, det er ondt, eller siger vi, det er godt, vil disse analyser kun være udtryk for foreteelser, nævnte „noget” igennem organismen skaber. Men det skabte kan umuligt være identisk med skaberen. Skaberen var jo til før det skabte og vil leve, selv om det skabte ikke mere eksisterer. Den evige tilstand, dette „noget” er i, er dets analyse. Men denne analyse kan kun være navnløs og vil da kun være at udtrykke som „X 1”. Da nævnte „noget” har en skabevne, må denne evne være lige så evig som dette „noget” selv, thi hvis der har

været en tid, da det ingen skabeevne havde, hvordan skulle den da være blevet til? Den bliver derfor ligeledes at udtrykke som et navnløst „noget”. Og vi må da udtrykke den som „X 2”. Men når „X 1” og „X 2” således er evigt eksisterende, er disse to X'er ligesom „X 1” og „X 2” i Guddommens struktur ophav til en realitet, vi må kalde „X 3”. Ligesom „X 3” hos Guddommen udgør det evige resultat af dennes manifestation eller skabelse, således udgør også „X 3” hos de levende væsener resultatet af deres manifestation og skabelse. Da disse tre X'er ligesom hos Guddommen udgør en uadskillelig enhed, der igen i dette tilfælde er det samme som et levende væsen, er det levende væsen således absolut evigt. Når det levende væsen altså udgør en evig realitet, er dets nuværende tilværelse ikke dets hele liv og fremtræden. Den alder, det har nu, er kun dets nuværende organismes alder og ikke selve dets evige strukturs alder. Den nuværende organisme er således ikke den eneste organisme, dette „noget” har benyttet sig af. Den er derfor nødsaget til kun at udgøre et enkelt led i en kæde af organismer eller fysiske legemer, det har

haft i sin forudgående evige eksistens.

Da det nævnte „noget” således kan skabe det ene fysiske legeme efter det andet, bliver dette dets organismeprincip ligeledes evigt eller eksisterende uden for tid og rum. I denne dets evige tilstand udgør det, som før nævnt, i form af de tre X'er et treenigt princip akkurat ligesom Guddommen. Vi ser således her, hvorledes det jordiske menneske allerede i sin evige struktur er fremtrædende i „Guds billede”. Det består af de samme tre evige og uadskillige principper som han og bliver derved garanteret evig eksistens med evig livsoplevelse eller udødelighed. Idet dette „noget”, der er det samme som jeg'et i det levende væsen, således er udødeligt og dermed overlever sine organismers undergang såvel som deres opbygning, bliver vi her vidne til, hvorledes vejen er banet for det til, liv efter liv i fysisk tilværelse, at fuldkommengøres igennem Guds skabelsesproces for til sidst at funkke, lyse og varme i Guds ånds strålevæld som det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

9. KAPITEL

Guddommen og de levende væseners livsbetingende sammenhæng

Da det omtalte guddommelige „noget” eller „Jeg'et” i de levende væsener er det samme guddommelige „noget” som det, vi så, der var Guddommens jeg, og „X 2” og „X 3” i de levende væsener ligeledes tilsammen er det samme som „X 2” og „X 3” i Guddommens bevidsthedsstruktur, bliver alle levende væsener identiske med Gud og Gud identisk med de levende væsener. Alle levende væsener bliver på denne måde Guds sans- og manifestationsredskaber. Igenem verdensaltets oceaner af levende væsener manifesterer og oplever Guddommen sit liv. Og i denne guddommelige altomfattende sansestructur oplever de levende væsener deres liv. Denne Guddommens sansoplevelse og manifestation og de levende væseners sansoplevelse og manifestation udgør således ét eneste stort sammenspil. Uden den ene af disse to sans- og manifestationstilstande ville den anden umuligt

kunne eksistere og omvendt. Begge disse to sansestrukturer, både Guddommens og de levende væseners, er absolut lige nødvendige, for at oplevelse og skabelse overhovedet kan finde sted, såvel for Guddommen som for de levende væsener. Hvis de levende væsener ikke eksisterede, hvordan skulle Guddommen så blive i stand til at sanse og skabe? Og hvis Guddommen ikke eksisterede som den enhed, i hvilken alle levende væsener er sammenknyttede i den livsbetingende samhørighed, der netop betinger væsenernes livsoplevelse og manifestation, hvordan skulle de da blive i stand til at opleve livet? Hele verdensaltets opretholdelse med dets skabelsesprocesser, bevægelsesarter og oplevelsestilstande er således et kombineret sammenspil mellem Guddommen og de levende væsener. Dette sammenspil udgør livets oplevelse og manifestation både for Guddommen og de levende væsener.

10. KAPITEL

Hvorfor primitivitet og lidelser eller dommedagsepoken eksisterer

Denne foran nævnte livets oplevelse kender vi alle, idet vi alle besidder den. Vi ser, at denne oplevelse, der også rummer manifestation eller skabelse, strækker sig fra kulminerende had til kulminerende kærlighed, der henholdsvis også betyder kulminerende dyriskhed og kulminerende menneskelighed. Og på de store spørgsmål: hvorfor skal primitivitet, uvidenhed, had og lidelser eller alt det såkaldte „onde“ i det hele taget eksistere; hvorfor kan væsenernes livsoplevelse ikke udgøre en permanent eller uafbrudt visdoms- og kærlighedsoplevelse, er svaret derfor uundgåeligt dette, at for at livsoplevelse overhovedet kan finde sted, må den være en oplevelse af kontraster. En hvilken som helst oplevelse er kun mulig i kraft af, at den er markeret ved kontraster eller modsætninger. Hvordan skulle en kunstner fremstille et maleri, hvis der kun eksisterede én eneste farve i tilværel-

sen, og alt således måtte have den absolut samme farve? Hvordan skulle lydbilleder, musikværker eller lignende kunne eksistere, hvis der kun eksisterede én eneste lyd eller tone? Hvordan skulle i det hele taget i et sådant tilfælde et talesprog kunne eksistere? Hvordan skulle oplevelse af velvære, lykke og glæde kunne finde sted, hvis man ikke i forvejen havde oplevet ubehag, ulykke og lidelse? I samme grad, som man har været ude for lidelser eller en ulykkelig skæbne, føler man denne skæbnes modsætning som velvære, lys og lykke. For at de levende væsener kan opleve den allerhøjeste form for lykke og salighed, glæde og fuldkommenhed i livsoplevelsen, er det absolut nødvendigt til at måtte opleve denne høje livsoplevelsesforms kontrast, hvilket altså vil sige: mørket og lidelserne. Derfor er alle levende væseners livsoplevelsesform organiseret i spiralkredsløb. Disse spiralkredsløb er inddelt i særlige bevidsthedssfærer, der strækker sig fra kulminationen af mørke til kulminationen af lys, der igen henholdsvis er det samme som kulminationen af had og kulminationen af kærlighed. Af disse spiralkredsløbets sfærer udgør planteriget den

første, dyreriget den næste og menneskeriget den tredje. Derefter er sfærerne ikke mere af fysisk natur, men udgør derimod åndelige eller psykiske tilværelsesplaner. Disse er udtrykt og nærmere beskrevet i mit hovedværk „Livets Bog” som visdomsriget, den guddommelige verden og salighedsriget.

De levende væseners evige liv er således en passage igennem disse riger. Når de har passeret disse seks riger, går de igen ind i et nyt spiralkredsløb for på samme måde, men i nye former, at passere igennem dette spiralkredsløbs seks riger eller sfærer og således fortsættende igennem nye kredsløb i al evighed. For hvert kredsløb får væsenerne oplevet kulminationen af mørket for i kraft af denne oplevelse at kunne få evne til at opleve kulminationen af lyset i samme kredsløb. Da væsenerne således i hvert kredsløb får fornyet oplevelsen af mørkets kulmination, får de derved fornyet eller vedligeholdt deres evige livsoplevelsesevnes kapacitet med hensyn til at kunne opleve og skelne imellem lys og mørke, imellem godt og ondt, og i kraft af denne begavelse og ved egen fri vilje i hver

spirals lysepoke fremtræde som det kulminerende menneske i Guds billede efter hans lignelse og således være ét med Gud i al evighed.

11. KAPITEL

Djævlebevidsthed eller mørkets kulmination

De levende væsener i et sådant kredsløb gennemgår altså i dette alle eksisterende stadier for livsopfattelse og manifestation eller skabelse. Ser vi på plantelivsformerne, udgør deres psyke på det fysiske plan kun instinktbevægelse eller instinktskabelse. Planten kan kun ane behag og ubehag. Den kan ikke analysere behaget eller ubehaget og dermed opleve det som dagsbevidst kendsgerning. Men planteorganismen er under udviklingen imod at blive dyreorganismer. Disse organismer udvikler sig igen til at blive til menneskeorganismer. Og det er i dette stadium, de jordiske mennesker for tiden befinder sig. De har endnu

meget af den dyriske natur i deres psyke og væremåde samtidig med, at de indtil en vis grad har udviklet menneskelig psyke eller mentalitet. Af den menneskelige natur er det hovedsageligt de intellektuelle evner, de har fået udviklet. I kraft af denne tilegnelse af menneskelige, intellektuelle evner uden endnu at have tilegnet sig de menneskelige humane evner, bliver et sådant menneskes fremtræden overdimensioneret dyrisk, eftersom det bliver det dyriske princip, der i dette tilfælde er det herskende. I henhold til, at det i kraft af sin menneskelige intelligens kan befordre sine dyriske tendenser i overdimensioneret tilstand, er det med til at befordre mørkets kulmination. Ingen væsener på jorden kan måle sig med jordmennesket i at udfolde myrderi, lemlæstelse, had og hævn, krig og blodbad eller død og undergang over andre væsener. Jordmenneskene er således vokset fra dyrets stadium i intellektualitet, men de er stadig på dyrets stadium hvad humanitet og kærlighed angår. De udgør derfor hverken dyr i renkultur eller mennesker i renkultur. De repræsenterer således det mentale mørkes væsener. Deres morderiske

og lidelsesbefordrende psyke kan kun udtrykkes som „djævlebevidsthed”. De udgør modsætningen til det fuldkomne menneske i renkultur, der kun kan udløse intellektualiseret følelse, der igen er det samme som retfærdighed eller kærlighed. Igennem den førnævnte djævlebevidsthed eller overdimensionerede dyriske psyke oplever jordmenneskene den kontrast, i kraft af hvilken de som tidligere nævnt får evne til at opleve lyset.

12. KAPITEL

Dommedagen er kosmisk psykologisk undervisning

Igennem den kulminerende mørke- eller dommedagstilstand kan Gud således skabe væsenerne om til at blive til mennesket i sit billede efter sin lignelse. Her får væsenerne virkningerne af den dødbringende mørke tilværelse, de påfører deres medvæsener, at føle. Igennem de virkninger, der udløser de ulykkelige skæbner og lidelsestilstande,

lærer væsenerne, hvordan de skal leve, og hvordan de ikke skal leve, hvordan de skal være over for deres medvæsener, og hvordan de ikke skal være over for dem. Da vi lever i den dommedagsepoke, som er forudsagt i Bibelen, er det ikke vanskeligt at kunne iagttage den og se, hvorledes Gud skaber det virkelige fuldkomne menneske i kraft af den. Vi ser, hvorledes gamle traditioner går i forfald. Det religiøse kongevælde, igennem hvilket Gud styrede og vejlede menneskene i fortiden, eksisterer nu kun som en skygge af, hvad det tidligere har været. Menneskene vil selv have magten, de vil selv regere. Mennesker af ringe udvikling, og i hvilke det dyriske endnu var overordentligt fremherskende, har vi set komme på magtens tinde og med våbenmagt og stortrommer dirigere millioner af mennesker ud i krigens og myrderiernes eller det dræbende princip's afsporinger og lem-læstelser. Oghvad blev så resultatet af deres magtvælde? Hvad efterlod de sig til menneskene? De efterlod store kulturcentre eller millionbyer i ruinhobe. De dræbte millioner af børns fædre, millioner af ægtefællers ægtefæller, fik millioner af men-

nesker gjort til invalider rent bortset fra de millioner, der vansmægtede til døde i koncentrationslejre og gaskamre eller omkom på selve slagmarkerne. De efterlod sult, nød og elendighed overalt. Demoralisering, materialisme og gudløshed blev herskende faktorer for store befolkningslag, blev i en vis udstrækning idealer i videnskab, kunst, litteratur og film. Den varige, virkelige fred, menneskene begynder at længes efter, er en umulighed i verden, så længe krigen endnu raser hen over jorden, kun hist og her holdt i skak ved rædselsfuldt bevæbnede våbenstilstande og magtbalancer. Og hvordan er det gået disse krigsbefordrende magthavere, der troede, at de med våbenmagt, tortur, mord og drab skulle frelse menneskeheden? Er de ikke selv ynkeligt omkommet i de krigens svovlpøle, de med så stor energi førte menneskene ud i? De kendte ikke den evige lov, der påbyder: „Stik dit sværd i skeden, thi hver den, der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd”. „Det et menneske sår, skal det høste”. „Det I vil, at menneskene skal gøre mod eder, dette må I også gøre imod dem”.

Vi har her haft lidt af dommedagen eller mørkets kulmination på nært hold og er blevet vidne til rædselsvækkende tilstande. Som vi før har nævnt er disse tilstande ikke på nogen som helst måde straf for synder, menneskene har begået. Der er absolut ikke tale om nogen som helst vrede, straf eller hævn-gerrighed fra Guddommens side. Det vi er blevet vidne til, er udelukkende kun dette, at menneskene har gjort vold imod de love og principper, der betinger universets eller verdensaltets beståen. Da disse love og principper er evige realiteter og umuligt kan ophæves eller tilintetgøres, blev det menneskene, der kom til kort. Og således vil alle, der gør vold imod det evige eller uforgængelige, komme til kort. Det er en evig ufravigelig lov, at man kun kan høste det, man sår. Man kan ikke så byg og så af denne sæd avle hvede. Man kan ikke så vrede, had og bitterhed imod sine medvæsener, og så høste deres sympati eller kærlighed. Sæd og høst, hvad enten det gælder rent fysisk eller det gælder åndeligt, er evigt bundet af en bestemt lov, nemlig loven om årsag og virkning. I deres uvidenhed udløser menneskene i deres væremåde hand-

linger, der bliver årsager til ulykkesbringende virkninger i deres egen skæbne. Men i kraft af skæbneloven, der betinger, at al energiudløsning må vende tilbage til sit ophav, kommer alle væsener til at opleve virkningerne af deres væremåde over for omgivelserne. Derved vil de blive i stand til selv at kunne skabe deres skæbne, således at den bliver til velsignelse, lykke og glæde både for dem selv og andre. De vil opdage, at når de sår had, vil de komme til at høste had og ligeledes komme til at høste kærlighed, når de sår kærlighed. Dommedagsepoken er således intet mindre end en kosmisk psykologisk undervisning. Igennem dens udløste begivenheder demonstrerer Gud for menneskene, hvad de skal gøre, og hvad de ikke skal gøre, hvilke mennesker de skal sætte til at regere, og hvem de ikke skal sætte på magtens tinde. Dette århundredes mørke begivenheder taler sit tydelige, guddommelige sprog og viser som kendsgerning, at krig afføder krig, at krig umuligt kan udslettes ved krig. Vi må her gentage: den der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd.

Og hvad er det, vi bliver vidne til i dom-

medagens rædsler? Hvorfor var disse millioner af mennesker, der blev pint i dette helvede eller ragnarok, ikke beskyttet? De var netop ikke beskyttet, fordi det var virkninger af en uheldig væremåde, de i mange tidligere liv havde udløst, der nu ramte dem. Det var en sød, de i disse liv havde sået, de nu kom til at høste. Det er rigtigt, at de pågældende mennesker ikke kan huske deres tidligere liv, og derfor ikke kan forstå, at de selv har udløst årsagerne til deres ulykkelige skæbne. Men det kan ikke fritage væsenerne fra denne skæbne. Denne ulykkelige skæbne har netop til formål at udvikle væsenets sympatiske anlæg, så den humane evne kan opstå, og det med denne evnes vækst kan komme til at elske sin næste som sig selv, hvilket jo er livslovens totale fylde. Idet væsenet således kommer til at høste den skæbne, det har påført andre, kan det ikke i længden undgå at komme til at opdage denne dets situation. Og med denne opdagelse begynder det at lægge sine handlinger og væremåde om, således at denne bliver til glæde og velsignelse for dets omgivelser eller næste.

Da vi ved, at organismerne eller lege-

merne, som dræbes og lemlæstes, ikke er identiske med det levende væsen, men kun er et redskab for det samme væsen, er der således ingen, der i absolut forstand dør i kraft af mørke- eller dommedagstilværelsen. Alle overlever selv de værste mørketilstande og har erfaringerne med sig ind i det nye jordliv i form af begavelse, talenter og karakteregenskaber. Lidelseserfaringerne befordrer ikke alene intelligensudvikling, men det giver også væsenet, som før nævnt, den humane udvikling. For ethvert jordliv, det levende væsen oplever i mørk skæbne og væremåde, bliver det mere og mere humant eller kærligt for til sidst helt at kunne opfylde dette: at elske sin næste som sig selv og dermed være opfyldelsen af Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse.

13. KAPITEL

Menneskeheden ét med Gud

Mennesket i Guds billede efter hans lignelse er det samme som et væsen, hvis manifestation og skabelse i sine slutfacitter udelukkende er til glæde og velsignelse for levende væsener, ja, for alt og alle. Det er et væsen, der ud fra sin sjæls inderste elsker sin næste som sig selv og dermed opfylder livsloven, der påbyder den af Kristus opsatte verdensgenløsningens struktur: elsker eder fjender, velsigner dem, som forbande eder, gøre dem godt, som hade eder, og beder for dem, som krænke eder og forfølge eder, for at I må vorde eders Faders børn, han som er i himlene; thi han lader sin sol opgå over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige.

Når jordens mennesker efterhånden opfylder denne livslovens væremåde, udtørres de årsagskilder, hvis bloddryppende virkninger som en dommedagens flod af og til

vælder frem igennem menneskehedens mentalitet og væremåde. Og op over dette ragnaroks svindende mørke ser jeg den evige fred som en lysende og varmende solopgang stige frem over et rige, i hvilket Guds befaling: der vorde lys - er sket fyldest. Jordens mennesker er blevet ét med Gud.

INDHOLD

MENNESKEHEDEN ET MED GUD

1.kap.	Bibelens forudsigelse af dommedagen og dens opfyldelse ..	5
2. "	Dommedagen er ikke en straf for begåede synder	6
3. "	Absolut alt er udtryk for liv ..	8
4. "	Universets faste punkt	10
5. "	Verdensaltets evige ophav ...	12
6. "	De færdige og de ufærdige skabelsesprocesser i Guds manifestation	16
7. "	Guddommens bevidsthed eller verdensaltet er en åbenbaring af kærlighed	19
8. "	Det levende væsens udødelighed	23
9. "	Guddommen og de levende væsens livsbetingende samhørighed	27

10.kap.	Hvorfor primitivitet og lidelser eller dommedagsepoken eksis- terer	29
11. "	Djævlebevidsthed eller mørkets kulmination	32
12. "	Dommedagen er kosmisk, psy- kologisk undervisning	34
13. "	Mennesket ét med Gud	41